

Letošní ročník soutěže Cena Praha fotografická zcela potvrdil klasickou definici města od proslulého amerického sociologa Roberta E. Parka z roku 1925, že „...*město není pouze fyzickým mechanismem a umělou konstrukcí. Je obsaženo v životních procesech lidí, ze kterých se skládá, je produktem lidské povahy.*“

Oproti očekávání z předchozích let nebyla v 21. ročníku nejvíce obeslanou kategorií Krása Prahy a její proměny, ale největšímu zájmu se těšila kategorie Lidé v Praze.

V centru pozornosti nestály architektonické skvosty hlavního města, třebaže na toto téma se také sešla řada bravurních fotografií. I nejzajímavější příspěvky do kategorie Problémy se letos většinou týkaly konkrétních problémů konkrétních lidí. O tom, jak lidé v Praze žijí, vypovídala i většina snímků v kategorii Nové Město, týkající se současného pohledu na tuto část Prahy. Výjimkou byla paradoxně jen kategorie Kronika hlavního města, jejíž „lidská“ část věnovaná převážně oslavám výročí a demonstracím v metropoli nepřevažovala nad fotogeničností neobvyklých barevných efektů, které rozsvítil každoroční oblíbený Signal festival, pražský svátek světla, a zachycením výtvarných artefaktů umění v městském prostoru.

Celek výstavy vítězných a vybraných snímků 21. ročníku soutěže tak nabízí poměrně ucelený obraz života Pražanů a zážitky návštěvníků našeho největšího města. I když fotografové nevstupují do soukromí, jejich zúčastněné pozorování v ulicích a veřejných prostranstvích je fotograficky i věcně působivé. Nejde o náhodné záběry, ale v převážné většině o ucelené, promyšlené seriály, zachycující život jednotlivých sociokulturních skupin obyvatel Prahy v delších časových úsecích. Vypovídají nejen o každodenním pracovním shonu, ale i volném čase Pražanů, o jejich procházkách překrásnými kulisami historického města, sportu na cyklostezkách i odpočinku v parcích. Podávají svědectví o tom, jak v Praze žijí rodiny, jak se cítí senioři i o podmínkách lidí na okraji. Ukazují vliv tradic a slavností na dnešek města. Zpráva o dnešní podobě městských částí se netýká jen zmíněného Nového Města, v hledáčku rozhodujících okamžiků se ocitly i Holešovice či rozporuplný Karlín. V samém středu Prahy pak dominuje konfrontace památek, turistů a domácích. Centrum města jakoby žilo v jiných dimenzích, rozporuplně, ale s osobitým půvabem. Na opačném pólu stojí na snímcích periferie velkoměsta, někdy překvapivě venkovská a opuštěná, jindy přelidněná hradbou panelových bytovek. Co je zajímavé, že objektivы fotografů zachycují i samu proměnu současného fotografování, kdy převažujícím nástrojem běžného fotografa je mobil se svou virtuální pamětí.

O to více potěšující je tisícovka papírových fotografií o minimálních rozměrech 30x40 cm, které byly do soutěže zaslány 105 účastníky, a protože její letošní úroveň byla vyrovnaná, 86 z nich se představí na výstavě na Staroměstské radnici. Každý z vystavených snímků má svůj podíl na celkovém dojmu, na poselství, které letošní výstava předává. A protože uplynulý rok neměl výrazné dramatické události, živelní pohromy, ani nebyl rokem volebním či jinak politicky angažovaným, je obrat ke každodennímu konání obyvatel metropole zcela pochopitelný. Možná, že v duchu shora uvedeného citátu je člověk považován za nejdůležitější součást uskupení ulic, budov, institucí, spojů, informačních sítí a dalších fenoménů moderní doby. Že i v politických, reklamních a ideologických souvislostech je nejdůležitější, co a jak se lidé cítí, zda je pro ně město přátelské či nikoliv.

V těchto souvislostech se jeví jako oprávněný příklon k černobílé fotografii, která letos převažuje nad barevným, ale i experimentálním přístupem. Jestliže výběr nejlepší experimentální fotografie byl letos obtížnější než v předchozích letech, konkurence v námětech na nejlepší černobílou fotografii byla naopak velká a kandidátů na Cenu primátorky hlavního města Prahy, definovanou jako snímek či sérii fotografií nejlépe obrazově vystihující život metropole, se sešlo hned několik.

